

AMMATTIUNIONISMILLA UUSIA TEHTÄVIÄ

TYÖVÄENLUOKALLA ja työnantaja-luokalla ei ole mitään yhteistä, sanovat tuplajuulaiset ja niin tehden tunnustavat luokkataistelun. Tuollaisen ajatuksen lausuminen ei ole tyhjänai-kaista teoreettista jutustelua, mutta joka-päiväisessä elämässämme havaittavain tosia-sioiden tunnustamista. Jokainen työläinen, joka myy työvoimaansa, käsittää omain ko-kemustensa kautta, että työn ja pääoman välillä olevain etujen eroavaisuus on sovita-matoin. Mikä on sopivaa ja hyödyllistä työläisille, on epämiellyttävää ja vahingollista työnantajille. Jos työväenjärjestö, olkoon se rakenteeltaan tai tarkoitusperiltään min-käläinen tahansa, palvelee siihen kuuluvain työläisten etuja, niin se ei voi samalla ker-taa palvelella työnantajain etuja. Samoin jos se alkaa palvelemaan työnantajain etuja, niin silloin se on unhoittanut työläisten edut. Kahta herraa ei kukaan voi kunnollisesti palvelella, sanotaan yhdessä vanhassa sanan-parressa. Se kumoamattomasti pitää paik-kansa, mikäli työväenjärjestöt ovat kysy-myksessä.

Ammattijärjestöt ovat työväenjärjestöjä. Niinhän sanomme. Kai ne niitä suurin piir-tein ovatkin, kun pidämme silmällä sitä, minkälaisista aineksista ne ovat kokoonpan-tuja. Mutta kokonaan toinen kysymys on se, kenen etuja ne palvelevat -työläistenkö vai-ko työnantajain. Tunnustettavasti ne vielä osalta palvelevat työläisten etuja, ainakin niin yrittävät tehdä, vointinsa mukaan. Mut-ta on olemassa järjestöjä, ammattiunoita, joiden toiminta nykyään näyttää kaikelta muulta, vaan ei työläisten etujen palvele-miselta. Ne ovat virkailijoidensa välityksel-lä ja jäsenistön suostumuksella, muuttuneet työnantajain "tulsuiksi", välikappaleiksi, joiden kautta yritetään kehittää ihmistyö mahdollisimman tehoisaksi. Jokainen aivo-jaan ajattelutarkoituksiin käyttävä työläi-nen käsittää, että työn tehoistuminen tar-koittaa riistännän suurentumista. Jos työ-läiset saisivat nauttia työnsä tulokset, niin silloin työn tehoistuminen koituisi heille hyödyksi. Mutta kun työnantajat kontrollee-raavat ja omistavat tuotannon, niin työn tehoistuminen ei tuota hyötyä työläisille. Päin-vastoin vain vahinkoa. Sillä työn tehoistumi-nen tarkoittaa ajan mittaan työvoiman vä-hentämistä.

Joku viikko sitten Washingtonissa oli ko-kous, jossa oli edustajia seitsemästätoista johtavasta rautatietyöläisten ammattijärjes-töstä. Tuossa kokouksessa keskusteltiin ja

tehtiin päätöksiä sen suhteen, kuinka rau-tatieliikenteen palveluksessa oleva inhimilli-nen voima, työvoima, voitasiin tehoistaa. Tämän suunnitelman, jonka uskotaan saa-van aikaan käännekohdan ammattiunionis-min historiassa, kuten sanomalehti uutisissa kerrottiin, alkuunpanijoina sanotaan olevan rautatiepajatyöläisten järjestöt, jotka viime vuoden aikana kävivät katkeran lakkotais-telun. Rautatiepajatyöläisten järjestöt jou-tuivat mainitussa lakkotaiselussa menettä-mään joidenkin rautatieyhtiöiden tunnusuksen ja siksi nyt aijotaan, osoittamalla työnantajille ammattiunionien hyödyllisyys, päästä entiseen asemaan. Työntajat luon-nollisesti, etujensa mukaisesti, ostavat sel-laista työvoimaa, mikä osottautuu käytän-nöllisesti tuottavammaksi. Tämän näyttävät käsittävän pajatyöläisten ammattiunionien virkailijat ja siksi nyt tahtovat osoittaa, et-tä heidän komentonsa alaiset työläiset ovat parhaita, mitä työnantajat voivat työvoima-markkinoilta saada.

Tämä uusi suunnitelma ei ole mitään teoreettista väittelyä, vaan sitä jo käytännöllisesti kokeillaan. Baltimore & Ohio rautatieyhtiö sopi viime vuonna tapahtuneen pajaritöläisten lakon ammattiunionien kanssa. Pennsylvania rautatieyhtiö ei suostunut sopimaan ja käyttää järjestymättömiä työvoimaa. Näiden kahden rautatieyhtiön välillä nyt on kilpailu, jonka kautta yritetään päästä selville kummat ovat tehoisampia, järjestyneet vaiko järjestymättömät työläiset. Kilpailun 'tuomarina' toimii rautatielautakunta. Se ottaa huomioon saavutukset ja niistä ilmoittaa kilpailijoille sekä yleensä asiaan innotuneelle kansalle. Kilpailussa on erikoisen koettelemuksen alaisena matkustajajunain veturit. Halutaan nähdä kumman rautatieyhtiön veturit ovat kestävämpiä ja liikkuvat useamman mailin vuorokaudessa keskiarvoisesti jokaista käytännössä olevaa veturia kohden. Tähänastiset tulokset osoittavat, että "hyvät union miehet" ovat voitolla, työnantajille edullisempia. Viime vuoden heinäkuussa Pennsylvania rautatieyhtiön matkustajajunain vetureilla ajettiin 110 mailia vuorokaudessa keskiarvoisesti jokaista veturia kohden. Samalla ajalla Baltimore & Ohio rautatieyhtiön veturit, jotka kuljettivat matkustajajunia, liikkuvat 107 mailia jokaista veturia kohden vuorokaudessa. Siis Pennsylvania rautatiellä oli työ tehoisampaa. Mutta viime heinäkuulta otetut vertaukset osoittavat toisin. Baltimore & Ohio rautatien matkustajajunaveturein keskimääräiseksi liikunnaksi ilmoitetaan 140 ja Pennsylvanian 119 mailia vuorokaudessa. Siis kummallakin rautatiellä on tapahtunut edistystä, mutta "hyväin union miesten" kautta tulleet saavutukset ovat paremmat.

Kilpailuun on antauduttu niin suurella innolla, että pajaritöläisten järjestöjen puolesta on hankittu erikoinen veturiinsinööri, joka, ilman minkäänlaista korvausta yhtiön puolelta, toimii työnantajain apuna, osoittamassa, kuinka työläisistä voidaan kiskoa mahdollisimman paljon ja hyvää työtä. Veturien tehoisuus eli kestävyys vaatii kunnollista työtä niiltä, jotka toimittavat korjaukset. Rautatiepajaritöläisten järjestöjen palveluksessa oleva veturiinsinööri lausui, että "aivan samalla tavalla kuin suuret yhtiöt jotka nykyään välittävät rautateille tarvikkeita, kuten ilmajarruja, koneöljyä ja muita raaka-aineita sekä lähettävät tottuneet miehensä osoittamaan kuinka noita tarvikkeita voidaan tehokkaasti käyttää, voivat rautatieyöläisten järjestöt perustaa omat departementtinsa ja lähettää taitavat miehensä osoittamaan rautateiden johdossa toimiville

kuinka inhimillistä työvoimaa voidaan käyttää mahdollisimman hyvin tuottavalla tavalla."

Masinistien ammattijärjestön presidentti, joka toimii pankkiirina ja työväenjärjestön johtajana samalla kertaa, on myös innotunut tähän uuteen kokeiluun ja toivoo, että rautatiepajaritöläisten ammattiunionien historiassa alkaa uusi aikakausi, jolloin työnantajain ja työläisten välillä olevat keskinäiset kahnaukset ja vihamielisyydet häviävät ja molemmat puolet asianomaisista yhdistyvät "rakentavassa tarkoituksessa ja keskinäisten etujen saavuttamista varten". Samalla hän uskoo, että tällaisen toimenpiteen kautta järjestymättömät rautatiet, s. t. s. unioille vihamieliset yhtiöt, saadaan tunnustamaan järjestyneiden työläisten etevämyys ja niin ollen haluamaan järjestynyttä työvoimaa. Noin jos tapahtuisi, niin luonnollisesti siitä olisi hyötyä Jonstonille ja muille "piirakka" paikoissa oleville johtajille, sillä heidän asemansa lujittuisi ja sääntulonsa suurentuisivat.

Mutta mitä kaikkea tuosta hyötyy työläiset? Ei mitään. Sellainen työväenjärjestö, jonka suurimmaksi huoleksi tulee työn tehostaminen, joutuu aina katsomaan työnantajain parasta. Varsinainen jäsenistö, oman järjestönsä kautta, muuttuu tavaraksi, jota unionien virkailijat myyvät työnantajille ja lähettävät erikoiset taiturit osoittamaan, kuinka sitä voidaan kunnollisesti, hyödyllisellä tavalla, käyttää töitä teetettäessä. Aikoja sitten olemme tuon tienneet, että ammattijärjestöjen virkailijat ovat muuttuneet agenteiksi, jotka myyvät työnantajille "elävää raaka-ainetta," mutta vielä ei näin julkisesti ole esitetty, että lähetetään erikoiset aisiantuntijat selittämään työnantajille, kuinka voidaan mahdollisimman tyysti tuota tavaraa käyttää.

Silloin kun tuotannollisessa elämässä on tapahtunut ammattitaidon tarpeellisuuden hävittävä mullistus, ammattijärjestöiltä on luisunut alta todellinen perusta. Niitä yritetään pitää pystyssä kaikenlaisilla vipakonsteilla, sillä suunnattoman suureksi kasvanut virkailijain lauma taistelee olemassaolonsa puolesta. Mikään menettelytapa, tai keino, ei ole liian mitätön ja saastainen ammattiunionien virkailijoiden käytettäväksi, jos sen kautta vain voidaan tavalla tai toisella heidän asemaansa lujittaa. Todellakin täytyy halpamaisesti ajatella sellaisten ihmisten, jotka selittävät "vilpittömästi" ajavansa työläisten asioita ja silti puolustavat noita mädäntyneitä ammattijärjestöjä, työnantajain tulsuja, ja kehoittavat työläisiä niihin liittymään.